

DK 17.5.2020 5. po Velik. **Rogate** – modlete se

Pozdrav a vstupní slovo: Trojiční + Pokoj vám.

Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme. Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný. (Ž 46,2-3.12) AMEN

Píseň: 46 Bůh sám je naše útočiště

Modlitba: Pane Bože, děkujeme ti za to, že s námi jdeš životem. Tvoji přítomnost si uvědomujeme zejména na cestách úzkých a hrbolatých, kde nám dělá problémy udržet směr a rovnováhu. Bereš nás laskavě za ruku a provádíš, kudy bychom sami projít nedokázali. Děkujeme ti, že nás bráníš před těmi, kteří klamou líbivými řečmi a stahují pocestné k bloudění, z něhož se nesnadno dostává zpátky. Děkujeme ti, že ani ztracené poutníky neopouštíš, ale voláš je, hledáš, zachraňuješ a vybízíš k návratu. Ve svém Synu jsi za námi přišel až do nejtemnější okamžiků lidské existence a vybojoval pro náš užitek vítězný zápas. Pokorně se před tebou skláníme. Nikde jinde jsme se nesetkali s takovou láskou. Podmaňuje si nás, mění naše myšlení. Otevírá oči pro to, co jsme dřív neviděli, a srdce proto, co se nám do něj dříve nevešlo. Naši myslí se zmocňuje tvůj Duch a činí z nás nové stvoření. Jsme rádi, že se to děje. Je to projev tvé milosti. Chválíme tě za to, že nejsme sami, a vyznáváme, že povstat s tvým Synem nám dává motivaci a sílu jít životem ve službě tobě i bližním. Pane náš, i v této chvíli prosíme o tvoji přítomnost a požehnání. AMEN

Čtení: Iz 41,17-20

Píseň: 677 Až doposud nás provází

Pozdrav před kázáním: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého buď s vámi.

Text: J 16,16-23a

Zanedlouho mě již nespátríte a zanedlouho mě opět uzříte." Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: "Co znamenají slova `zanedlouho mě nespátríte a zanedlouho mě opět uzříte´ a `odcházím k Otci´?" Říkali: "Co znamená ono: zanedlouho? Nevíme, o čem mluví." Ježíš poznal, že se ho chtějí otázat, a řekl jim: "Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: Zanedlouho mě nespátríte a zanedlouho mě opět uzříte? Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; vy se budete rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě nebudete již na nic ptát.

Kázání: Sestry a bratři, milý sbore! Pokud jste si kdykoli dřív četli tento text, určený církvi pro povelikonoční neděle, či když jsme ho nyní opět slyšeli, možná se vynořil tentýž problém, jaký měli učedníci. Co to znamená: „zanedlouho“? Není to „brzy“ a není to „za dlouho“. Zůstává nejasnost a rozpaky. Měli je i učedníci. Chtěli se zeptat, ale neudělali to. Oni ještě mohli, ale čtenáři evangelia už ne. My už se tak bezprostředně

zeptat nemůžeme. „Zanedlouho mě neuvidíte“. Přichází čas odchodu. Celé období po velikonocích, kdy si připomínáme, že vzkříšený Pán byl učedníkům nablízku, směřuje k nanebevstoupení, směřuje k Ježíšovu odchodu k Otci. A pak jej učedníci už neuvidí. Učedníci i čtenáři evangelia zůstanou se svými otázkami k Ježíšovi sami. „Neuvidíte mě.“ V této situaci žijeme i my. Zůstáváme tu se svými otázkami, se svým nepochopením. Ježíšovo slovo „odcházím k Otci“ se naplnilo. A my bychom se tolikrát rádi zeptali, jenže tak jednoduše to nejde.

V pochybnostech a nejasnostech učedníků, jak je popisuje evangelista Jan, se odráží i náš obraz jako v zrcadle. To jsme my. Avšak evangelium nám spěchá na pomoc. Nemusíme propadat malomyslnosti. Prostě otázky, s nimiž si nevíme rady, patří k životu učedníků v čase, kdy Ježíš odešel k Otci a my jej nemůžeme vidět. Je čas, kdy platí Ježíšova slova, kterými připravoval své učedníky na chvíle, kdy ho už nespatří. V tomto čase žijeme i my.

Nad našimi rozpaky a nad naším neporozuměním však dál zní Ježíšovo slovo: „Zanedlouho mě již nespatříte a zanedlouho mě opět uzříte.“ Ježíšovo zaslíbení je věrohodné a určující. Naše momentální nepochopení není tolik podstatné. Podstatné není ani časové určení, s nímž si nevíme rady. Nakonec je zřejmé, že slovo „zanedlouho“ je označení neurčitěho časového úseku. Tušíme, že spíš kratšího, ale jak

krátkého – nevíme. Přichází takový čas, kdy mě neuvidíte – a pak opět přichází čas, kdy mě spatříte. Teď třeba nevíme, ale přijdou chvíle jiné, chvíle vyjasnění a ostrého vidění.

Ještě jinak by se to dalo interpretovat: Stačí málo, abyste mě neviděli, abyste mě ztratili z dohledu. Jen maličko stačí k tomu, abyste se ztratili. Stačí málo k tomu, abychom přestali hledět na Ježíše. I v tom se jako učedníci můžeme dobře najít. Málo stačí k tomu, abychom se upnuli k jiným jistotám a zájmům, než je láska Kristova a jeho cesta. Opravdu stačí málo, abychom ji opustili a neviděli.

Ale opět málo stačí, abychom se k tomu všemu vrátili, abychom se začali znovu správně v životě a ve světě orientovat. Málo stačí, aby se naše situace zcela obrátila – k lepšímu. „Maličko bude stačit a opět mě spatříte“, říká Ježíš. Uvidíte, že vaše rozpaky a nejasnosti budou mizet. Právě v mém příběhu, v mém příkladu najdete základní jistotu a správný směr pro život.

Smyslem těch slov není oznámení, jak dlouho to bude trvat. Smysl je ukryt právě v té změně. Ve změně, která je spojena s Ježíšem. To je evangelium – dobrá zpráva. Všude tam, kde Ježíše nevidíme, ztrácíme se souvislosti, nastupuje bezradnost. A tam, kde se na svět a na život díváme prostřednictvím Ježíšova příběhu, můžeme vírou mnohé dobře zvládat.

Že jde právě o změnu, naznačují následující Ježíšova slova: Budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat. Budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost.“ Obě věty začínají stejně. Na prvním místě je zármutek a pláč učedníků. Jejich pochyby a bezradnost. Neklid a vnitřní rozpolcenost. Pokračování je už jiné. Radovánky světa jsou jedna možnost. Stačí maličko, aby se k nim člověk utíkal, aby opustil své učednictví, které působí nesnáze a problémy. Stačí málo, aby se člověk vzdal hledání odpovědí na otázky, kterými se okolní radující se svět netrápí. To je jedna varianta.

Pak je tu ještě jiná možnost. Člověk nebude utíkat před soužením, nebude se vyhýbat nepřijemnému. S nadějnou jistotou půjde po cestě k Bohu, který mění pláč v radost. Radost jinou, než zná svět. Radost, která pramení z Boží věrnosti. On mění úděl člověka, mění poušť v zahradu. A tam, kde jsme Ježíše neviděli, staví nám ho před oči.

Tuto změnu, kterou sami navodit nedokážeme, změnu, kterou smíme přijímat, která je provázána Boží trpělivostí a věrností, tu nám evangelium nabízí pro chvíle, kdy neuvidíme ani nebudeme schopni chápat – nejen výpověď biblického textu, ale cokoli. Ježíš volí snadno srozumitelné podobenství o rodící ženě. Při rození dítěte se čas soužení záhy mění v radost a štěstí. Takovou změnu nabízí Kristu na cestě, k níž nás zve.

Z Ježíšových slov, jak nám je předává evangelista Jan, zaznívá povzbuzení. Má smysl zůstat věrný v soužení. Zanedlouho mě opět uvidíte – a vaši radost vám již nikdo nevezme.

Pro nás je důležité, že je v bibli vlastně osvětlena naše situace. My jsme ti učedníci, kteří žijí ve světě, z něhož Ježíš odešel k Otci. Odešel a přece je s námi a jednou zase přijde. Někdy nám to opravdu není dost jasné. Jednou plně prožíváme Kristovu přítomnost, pak zase pociťujeme absenci jeho přítomnosti. Trpíme pak nejasností a nepokojem. „I vy máte nyní zármutek.“ Pod tím jsou shrnuty naše pochyby, otázky bez odpovědí, pokušení od všeho utéct, bloudění i chvíle, kdy nevidíme ani Ježíše ani cíl, k němuž nás vede. „Máte smutek.“ I toto patří k našemu životu a my s tím více či méně úspěšně zápasíme v čase, kdy Ježíš odešel.

Ale i pro tuto skutečnost, která se dotýká všech a celého světa, smíme očekávat zaslíbenou změnu. Vždyť ji už nyní prožíváme sami na sobě. Každý z nás se darem víry s Kristem setkal. Známe také radost z jeho přítomnosti. A víme, jak posiluje, že ho smíme stále vyhlížet. Přijde v slávě. Nastane čas, kdy umlknou otázky. Nebudeme se ptát, protože budeme vidět – jasně a pravdivě. Tuto změnu čekáme, je naší nosnou nadějí.

Zatím všechno, co prožíváme je sice proměnlivé – soužení i radost. Přece však již v tomto životě, v těchto dnech a letech prožíváme mnohé změny, které jsou

zdrojem radosti, mění náš úděl. A tím, kdo takto proměňuje naše životy, je vzkříšený Pán. Způsobuje změny mocí, které se mu dostalo od Boha. A touto mocí nakonec přivede i celý svět tam, kam on sám již odešel – totiž k Otci.

Modlitba: Pane, děkujeme za naději, kterou nám dáváš. Prosíme, abychom z ní uměli čerpat sílu i radost pro všechny naše dny. Dej, ať ji umíme i šířit kolem sebe, našim bližním k užitku a tobě ke cti a chvále. AMEN

Píseň: 334 Kristus Pán vstal z mrtvých

Přimluy: Pane Ježíši Kriste, tys nám přinesl radost, kterou nám nikdo nevezme. Přimlouváme se za ty, kterým tato radost chybí.

Přimlouváme se také za tvou církev, aby se vždycky dokázala radovat ze setkání s tebou.

Přimlouváme se za ty, kdo jsou nespokojení, aby se dokázali radovat z darů života a ze všech darů k životu, které od tebe dostáváme.

Přimlouváme se za ty, kdo se rmoutí, mají smutek a starosti, aby neodmítali tvoji pomoc.

Přimlouváme se za ty, kdo mají moc na zemi, aby se radovali z prosazování spravedlnosti, práva, míru a pokoje.

Ve tvém jménu prosíme: Otče náš... AMEN

Ohlášení:

Píseň: 421 Ach, zůstaň svou milostí

Poslání: 1Pt 1,4-9

Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.

Požehnání: Pokoj Boží, který převyšuje každé lidské pomýšlení, ať je s vámi po všechny dny, ať vás provází v Kristu Ježíši. AMEN

Píseň: 447 Tobě, Bože, děkujeme